

Tadeusz Kmieć
Krzysztof Wrana

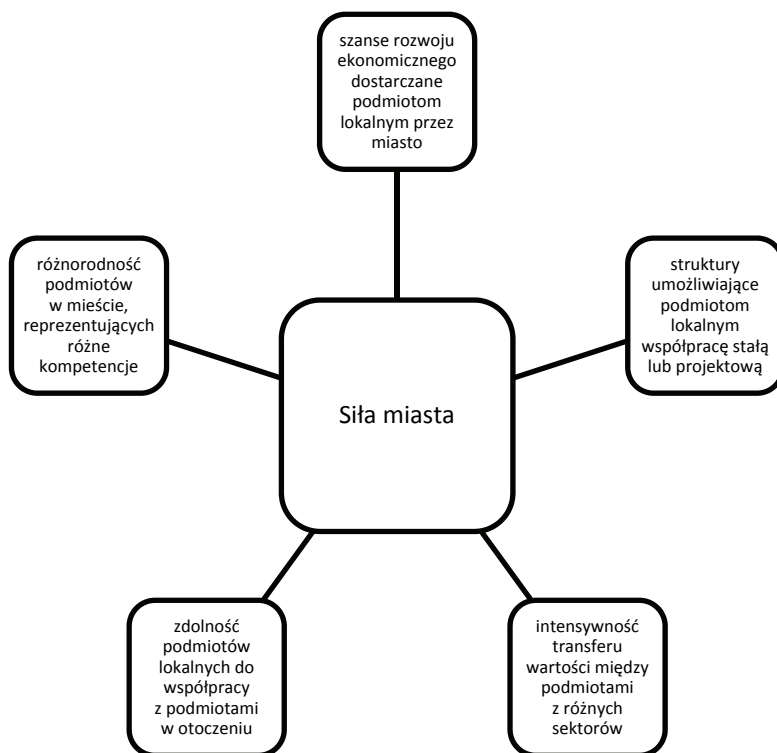
Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

MIASTO SPOŁECZNYCH POWIĄZAŃ SIECIOWYCH PRZESTRZENIĄ NOWEJ GOSPODARKI

Wprowadzenie

Wielowiekowy proces kształtowania rozwoju miast to historia spotkań różnych podmiotów wchodzących z sobą w stale modyfikowane, dostosowywane do zmieniających się celów i uwarunkowań relacje. Wśród fundamentów stojących u podstaw kształtowania takich związków na pierwszy plan wysuwają się aspiracje i wartości ekonomiczne. Wymiana dóbr i usług oraz współpraca w realizacji działań gospodarczych stały się źródłem siły miast, napędzającą ich rozwój. Tylko miasta dynamicznego przekształcania relacji między możliwie licznymi podmiotami lokalnymi mogą jednak stawać się autentycznymi liderami trwałego rozwoju gospodarczego. Ograniczona liczba współpracujących podmiotów lokalnych skutkuje ograniczeniem wykorzystywania dostępnych w mieście potencjałów kontrolowanych przez te podmioty. Niskie tempo przekształcania relacji między podmiotami może być z kolei symptomem stagnacji gospodarczej – zwłaszcza w aspekcie jakościowym – a w konsekwencji nieciągłości w rozwoju. Obydwa wymienione zjawiska skutkują spadkiem konkurencyjności gospodarki lokalnej i mogą powodować, że miasta zamiast pełnić funkcje lidarskie, stają się obszarami kumulacji problemów. Ponadto w układzie regionalnym miasta powinny być ośrodkami, z których następuje dyfuzja pozytywnych zjawisk do mniejszych jednostek. Stają się one niestety ośrodkami generującymi problemy promieniujące na ich obszary funkcjonalne. W związku z tym, można postawić tezę, że współczesne miasta będą stawały się centrami rozwoju gospodarczego w skali co najmniej subregionalnej, jeżeli będą przestrzeniami powszechnej współpracy obejmującej możliwie dużą część społecz-

ności lokalnej oraz podmiotów lokalnych, reprezentujących różne sektory¹ i partycypujących w procesach rozwoju. Należy zaznaczyć, że pojęcie przestrzeni trzeba rozumieć zarówno w sensie realnym, jak i wirtualnym.

Rys. 1. Siła miasta jako przestrzeni rozwoju nowej gospodarki

Zmiany systemu zarządzania gospodarczego są ściśle powiązane z przekształcaniem struktury przestrzennej obszarów zurbanizowanych. Globalne i lokalne relacje sieciowe w gospodarce znajdują odzwierciedlenie w nowych układach funkcjonalnych ze wzrastającą rolą obszarów wielofunkcyjnych. Procesy te wskazują na konieczność podejmowania badań, których celem powinno być identyfikowanie procesów sieciowania zachodzących w społecznościach lokalnych w powiązaniu ze zmianami kulturowymi i technologicznymi, a także określenie możliwości wykorzystywania nowych form partnerstwa lokalnego na rzecz wzmocnienia gospodarki.

¹ Sektory są rozumiane jako sektor samorządowy, sektor biznesowy i sektor obywatelski (poza-rządowy).

1. Nowy urbanizm i obszary wielofunkcyjne

Współczesna urbanistyka odchodzi od paradygmatu miasta strefowego, którego idea wywodzi się z przełomu XIX i XX w. Wynika to w znacznej mierze z czynników technologicznych, środowiskowych oraz transportowych. Rozwój technologii spowodował zmianę struktury sektorowej zatrudnienia. Zmniejszenie rangi tradycyjnych przemysłów oraz ich wyższy poziom technologiczny i jakość środowiskowa ograniczyły potrzebę separacji od innych funkcji, a wielkość wymiany w procesie produkcji i kooperacji zmieniły wagę czynników lokalizacji. Przeniesienie produkcji w kierunku działalności opartej na wiedzy i nowych technologiach, a więc związanych z wyższą wartością produktu i surowców czy półproduktów, zmieniło również podejście do lokalizacji zakładów w relacji do systemów transportowych i komunikacyjnych. Zmiana poziomu uciążliwości sąsiedztwa funkcji produkcyjnych także zwiększyła elastyczność lokalizacyjną. Zmniejszenie rangi przemysłu w całkowitej wielkości wytwarzanych dóbr i wzrost znaczenia usług spowodowały większą elastyczność lokalizacji miejsc pracy związanych z nimi oraz ich przeniesienie na nowe obszary dotychczas bardziej identyfikowane z produkcją przemysłową. Wzrosła także ranga logistyki jako samodzielnej dziedziny gospodarki. Kolejnym czynnikiem powodującym nowe podejście była stwierdzona niedogodność struktury miasta funkcjonalnego, jaką jest skupienie potoków ruchu na wybranych kierunkach i ich nasilenie odpowiednio do zmianowego systemu pracy. Sieciowość relacji zarówno na globalnym rynku pracy, jak i w powiązaniach lokalnych wymusiły nowe podejście do planowania miast, odchodzące od idei separowania funkcji, a wręcz wskazujące na tworzenie obszarów lokalizacji zróżnicowanych funkcji przy zachowaniu ich wzajemnej nieuciążliwości sąsiedzkiej i wykorzystaniu korzyści wynikających z ułatwionej kooperacji czy nawet synergii.

Idea obszarów wielofunkcyjnych odpowiada charakterowi współczesnych powiązań i pozwala znacznie ograniczyć koszty wymiany pomiędzy partnerami procesów wytwórczych. Coraz częściej mówi się o sieciowej współpracy miast w skali globalnej jako strukturze równoległej do kooperacji międzynarodowej państw. Również potencjał gospodarczy i produkcyjny miast metropolitalnych sprawia, iż stają się one podmiotami konkurującymi na równi z gospodarkami narodowymi, a czasem stają się silniejsze niż państwa. Znaczny wpływ na takie podejście ma sieciowy charakter globalnych firm, dla których wybór lokalizacji nie zależy już od warunków położenia terenu w mieście, a bardziej od relacji do rynku konsumentów, z których większość zamieszkuje miasta czy sieci miast.

Wielofunkcyjne obszary miejskie powstają również na skutek zróżnicowania oferty produkcyjno-usługowej niepoddającej się często klasycznym klasyfikacjom i powodującej zatarcie granic pomiędzy usługami i produkcją, produkcją a magazynowaniem, zamieszkaniem i usługami. Wynika to wielokrotnie z faktu poszukiwania nisz rynkowych prowadzących do wytworzenia rozwijających się nowych form wytwarzania i świadczenia usług, odpowiednio do różnicujących się potrzeb. Warunkiem tego typu zróżnicowanych ofert jest również indywidualizacja (czasem wręcz personalizacja) oferty możliwa na podstawie systemowego zarządzania informacją opierającą się na technologiach informatycznych i szybkim przesyłaniu danych. Zmiana sposobu produkcji na wykorzystujący w większej mierze potencjał intelektualny (zwana kapitalizmem kognitywnym) sprawia, iż podobnie do systemów współpracy w przestrzeni wirtualnej, relacje pomiędzy podmiotami stają się w coraz większym stopniu sieciowe, a rozdział miejsca pracy i miejsca zamieszkania jest często teoretyczny. Również inne są wymogi lokalizacji skupisk miejsc pracy tego rodzaju z uwagi na wymianę efektów produkcji na podstawie sieci informatycznych i braku potrzeby, czy wręcz anachroniczności wymiany bezpośredniej.

2. Powiązania sieciowe w mieście

Zmiana sposobu funkcjonowania przedsiębiorstw wynikająca z zastosowania nowych technologii komunikacji oraz sposobu zarządzania rozwinęła się w tym samym czasie, w którym również inne czynniki lokalizacji doprowadziły do odejścia od dominacji układów wzmacniających rozwój centrów miast i spowodowały ich gwałtowną ekspansję na tereny obrzeży aglomeracyjnych. W konsekwencji rozrost aglomeracji doprowadził do powstania obszarów o charakterze metropolitalnym, w których jednostki funkcjonalne przynależą funkcjonalnie do wielu miast, czerpiąc z nich zasoby i znajdując w nich swój rynek niezależnie od powiązań globalnych. Klasyczna więź lokalizacji z miastem została rozerwana, przez co tradycyjne myślenie o planowaniu przestrzennym w skali jednego obszaru miejskiego straciło uzasadnienie. Relacja pomiędzy podmiotami produkcji i rynkiem nie może już zamykać się w granicach definiowalnych administracyjnie, a zwłaszcza ograniczać pojęciem granic miasta. Tym samym wszelkie relacje gospodarcze i funkcjonalne muszą mieć charakter sieciowy, w pewnej mierze oderwany od przestrzeni rozumianej jako przestrzeń administrowana z poziomu miasta. Obecna faza rozwoju miast zmniejsza więc rolę centrów w klasycznym rozumieniu, a jak wskazują

analizy modelowe, ponowne skupienie potencjału i wzrost rangi centrów wymaga jeszcze pewnego czasu i rozwinięcia – wypełnienia struktury sieciowej.

Istotnym elementem usieciowienia relacji przestrzennych jest rozwój systemów transportowych i ich wpływ na dostępność komunikacyjną, jako jeden z czynników wyboru lokalizacji i optymalizacji przepływów. Koncentracja przemieszczeń na wybranych kierunkach stała się jedną z pierwotnych przyczyn rozpadu tradycyjnych struktur, w związku z wyczerpaniem zdolności przemieszczania towarów i ludzi w kanałach transportowych pomiędzy monofunkcyjnymi obszarami. W krytyce tego zjawiska zrodziło się podejście do planowania systemów transportowych jako układu powiązanych ze sobą sieci, w tym także elementów posiadających mniejsze jednostkowo przepustowości, ale w całości systemu stanowiące istotną rezerwę dla rozproszenia skoncentrowanych przepływów. Sieciowość relacji transportowych jest spójna z rozproszonym układem podmiotów obsługiwanych i charakterem ich kooperacji. Nie oznacza to regresu w funkcjonowaniu najbardziej wydajnych systemów transportowych na podstawowych kierunkach, gdzie może być w pełni wykorzystany ich potencjał przewozowy w integracji z układem rozproszonym odpowiednio do preferencji technologicznych każdego z podsystemów i sposobu kooperacji.

3. Miasto jako przestrzeń powiązań sieciowych nowej gospodarki

Współczesna gospodarka w coraz większym stopniu opiera się na wykorzystywaniu partnerskich relacji w budowaniu przewagi konkurencyjnej zarówno jednostek terytorialnych, jak również podmiotów gospodarczych i innych organizacji. Drogą do wzmacniania siły i poszerzania możliwości rozwojowych różnych podmiotów – obok pomnażania własnego potencjału – jest włączanie się w sieci kooperacji, w ramach których następuje addytywne bądź komplementarne łączenie kompetencji partnerów. Tego typu procesy prowadzą do stopniowego zacierania granic między podmiotami gospodarczymi a ich otoczeniem. Siły bądź słabości przedsiębiorstwa wynikają w takim samym stopniu z czynników wewnętrznych, jak też z cech reprezentowanych przez partnerów współpracujących z firmą. Zapewnienie odpowiedniej jakości produktów, uzyskiwanie podstawowych wskaźników związanych z efektywnością, skutecznością, sprawnością, terminowością działania wymaga pozyskiwania partnerów zdolnych do udzielenia koniecznego wsparcia w realizacji procesów zachodzących w firmie. Funkcjonowanie w sieciach współpracy oraz dostępność na danym terenie solid-

nych partnerów umożliwia przedsiębiorstwom pokonywanie własnych deficytów i ograniczeń, a także zwiększa możliwości stosowania strategii koncentracji na kluczowych kompetencjach firmy.

Szczególnym aspektem, w którym ujawnia się znaczenie współpracy i tworzenia sieci kooperacji jest rozwijanie nowej gospodarki opartej na innowacjach i kreatywności. Fundamentem tej gospodarki jest transfer potencjałów zarówno w obrębie sektora biznesu, jak też między różnymi sektorami dysponującymi komplementarnymi kompetencjami. Konkurencyjna w układzie globalnym gospodarka może rozwijać się jedynie pod warunkiem jak najpełniejszego wykorzystywania dostępnych lokalnie zasobów oraz wysokiej zdolności do czerpania z okazji dostarczanych przez otoczenie. Oznacza to, że w sieciach współpracy swoją ważną do odegrania rolę mają nie tylko podmioty gospodarcze, ale także samorząd terytorialny i instytucje administracji publicznej, nauka i edukacja, kultura, czy organizacje pozarządowe, a nawet konkretni mieszkańcy. Szczególnie predestynowane do rozwoju nowej gospodarki są więc duże miasta, aglomeracje i obszary metropolitalne stanowiące przestrzeń koncentracji podmiotów reprezentujących różne obszary aktywności gospodarczej i pozagospodarczej. Obecnie z coraz większą uwagą podchodzi się do kształtowania miejskich obszarów funkcjonalnych, czyli struktur przestrzennych umożliwiających synergiczny rozwój jednostek terytorialnych skupionych funkcjonalnie wokół sieciowego ośrodka rdzeniowego. Pojęcie to zostało zdefiniowane m.in. w „Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030” jako układ osadniczy, ciągły przestrzennie, złożony z odrębnych administracyjnie jednostek, obejmujący zwarty obszar miejski i powiązaną z nim funkcjonalnie strefę zurbanizowaną. Układ ten cechuje znaczna siła wewnętrznych powiązań między obszarem rdzeniowym a jego strefą zewnętrzną, wyrażających się przede wszystkim w dojazdach do pracy, intensywnym zagospodarowaniem, znacznym przepływem towarów i usług o zróżnicowanym charakterze, wzajemnym powiązaniem rynku pracy i rynku mieszkaniowego, infrastruktury technicznej oraz struktur przyrodniczych².

Budowane w ramach obszaru funkcjonalnego relacje między obszarem rdzeniowym a strefą zewnętrzną sprzyjają poszerzaniu zakresu potencjałów wykorzystywanych na rzecz rozwoju gospodarczego, a równocześnie wspierają rozwój mniejszych ośrodków. Tym samym uzyskiwany jest kolejny wymiar sieciowania, polegający na wzbogacaniu sieci miasta rdzeniowego o podmioty strefy zewnętrznej. Myślenie kategorią miejskich obszarów funkcjonalnych jest

---

² Koncepcja Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Warszawa 2012, s. 187.

więc związane zarówno z dążeniem do wzmacniania mechanizmów dyfuzji, jak też powstawania silniejszych struktur gospodarczych opierających się na relacjach partnerstwa.

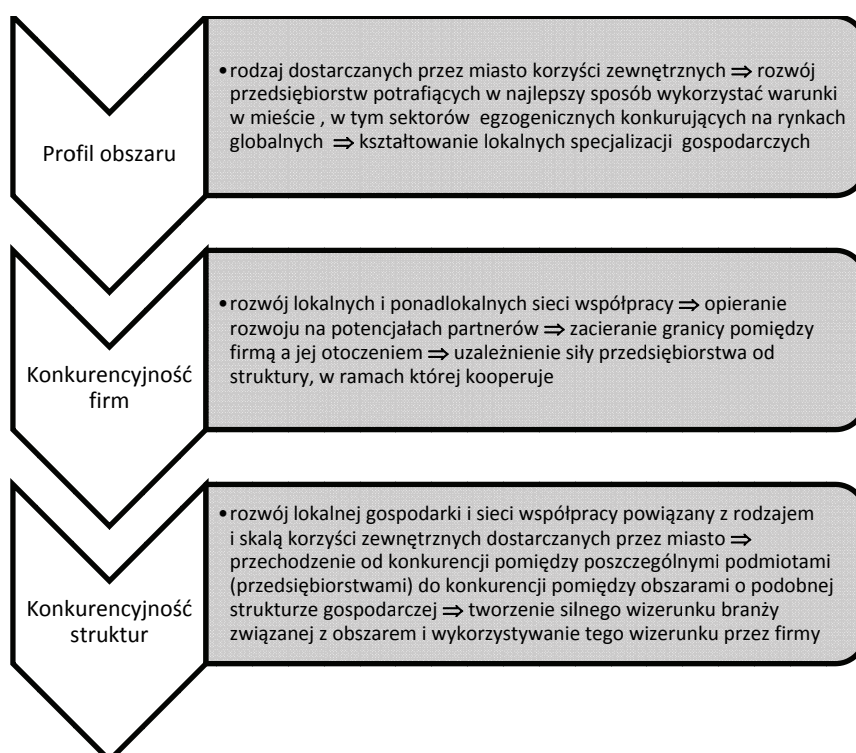
Tworzenie różnego rodzaju sieci może być procesem spontanicznym, stanowiącym wypadkową decyzji indywidualnych podmiotów dążących do realizacji autonomicznych celów poprzez współpracę; może też przybierać formę działań zaplanowanych, sterowanych przez konkretny podmiot lub grupę podmiotów. Szczególną rolę ma w tym procesie do odegrania samorząd terytorialny ustalający i realizujący politykę lokalnego lub regionalnego rozwoju gospodarczego. W tym zakresie przed samorządem terytorialnym staje konieczność rozwiązania dylematu w jakim zakresie należy ingerować w proces rozwoju gospodarczego. Z jednej strony głębokie zaangażowanie może prowadzić do nadmiernego odkształcenia procesów rynkowych i prób realizowania wizji nierealnej ze względów biznesowych. Z drugiej strony, pasywność samorządu może skutkować stagnacją gospodarki i niskim poziomem innowacyjności i kreatywności przedsiębiorstw. W aspekcie tworzenia powiązań sieciowych kreujących przestrzeń nowej gospodarki przed władzami miast stają następujące wyzwania:

- zapewnianie firmom korzyści zewnętrznych, tj. różnego rodzaju udogodnień uzależnionych od koncentracji na danym obszarze tych samych lub podobnych rodzajów działalności, ogólnego poziomu rozwoju gospodarczego, działalności własnej władz lokalnych, szczególnie zorientowanej na wzrost kwalifikacji pracowników, obsługę inwestorów, podwyższanie atrakcyjności terenów inwestycyjnych oraz jakości życia;
- wspieranie w lokalnym środowisku biznesowym postaw aktywnych nakierowanych na wdrażanie w firmach zmian opierających się na wykorzystywaniu wartości intelektualnych, zwłaszcza generowanych w sektorze nauki i kultury;
- promowanie kooperacji w sektorze biznesu oraz współpracy międzysektorowej, przełamywanie postaw skupiających się na konkutowaniu na rzecz postaw otwartości, uzmysławianie korzyści wynikających z kooperacji, a także wspieranie działań umożliwiających lokalnym firmom wspólne konkutowanie na rynkach zewnętrznych;
- ograniczanie procesów społeczno-gospodarczych kolidujących z założeniami rozwoju zrównoważonego tak w wymiarze przyrodniczym, jak też w aspekcie społeczno-kulturowym, a także wspieranie działań przyczyniających się do trwałego, a nie tylko doraźnego i krótkofalowego rozwoju gospodarczego.

Argumentami motywującymi podmioty lokalne do uczestnictwa w tworzeniu sieci oraz udziału w ich rozwoju są z kolei:

- dostęp do specyficznych zasobów i kompetencji, których budowanie we własnym zakresie byłoby trudne, długotrwałe lub kosztowne;

- większe możliwości podejmowania działań innowacyjnych i kreatywnych, które w szczególności wynikają ze współpracy z podmiotami reprezentującymi inne sektory, w tym takimi, które w swojej działalności nie są ściśle ograniczane kryteriami rynkowymi i rozwijają wartości możliwe do komercjalizacji przez podmioty biznesowe;
- podwyższanie sprawności działania dzięki zleceniu partnerom funkcji, które dla danego podmiotu nie mają znaczenia strategicznego;
- zwiększanie elastyczności działania oraz wysokie tempo dostosowania do zmian w otoczeniu dzięki dostępowi do kompetencji podmiotów w otoczeniu i szerokim możliwościom dowolnego komponowania różnych potencjałów;
- wzmocnianie wizerunku, w tym poprzez wykorzystywanie marki i pozytywnych skojarzeń wiążących się z podmiotami partnerskimi;
- poszerzenie możliwości działania i realizacji większych zleceń dzięki dodaniu potencjałów podmiotów partnerskich.

Rys. 2. Konkurencja na podstawie wykorzystania korzyści zewnętrznych i relacji partnerskich

4. Gospodarka jako sieciowa struktura w mieście

Widoczną cechą obecnych i przyszłych procesów zarządzania miastem są oddolne inicjatywy lokalne organizowane przez grupy skupione wokół wspólnych obszarów zainteresowań, a wykorzystujące rozwiązania sieciowe dla ich organizacji i realizacji zamierzonych celów. Na poziomie zarządzania miastem uwidacznia się to w formie coraz bardziej powszechnych budżetów partycypacyjnych i utrwała w realizacji w idei open governance. Otwarte zarządzanie miastem musi opierać się na powszechnym i usystematyzowanym przepływie informacji, która oprócz funkcji demokratyzacji procesów zarządzania i upodmiotowienia mieszkańców jest również podstawą racjonalizacji decyzji gospodarczych. Wynikają z tego nowe zadania dla władz samorządowych, w gestii których będzie leżeć strukturyzowanie informacji i wspieranie wszelkich aktorów procesów społecznych i gospodarczych w ich aktywnościach. Wymaga to nowego spojrzenia na rolę władz publicznych i większego otwarcia na współpracę i współdecydowanie o procesach rozwojowych i przekształcaniu przestrzeni miast i ich zespołów.

Należy też spodziewać się coraz większej dynamiki w zmianach gospodarczych, formach aktywności i czasie ich trwania. Dlatego realizacja częstszych procesów rewitalizacji przestrzeni w krótkich okresach i o ograniczonej przestrzennie skali będzie coraz powszechniejszym zjawiskiem wpisującym się w proces recyklingu przestrzennego. Aby te zmiany mogły być elastycznie przeprowadzone wymagają całkowitego odejścia od modelu miasta strefowego na rzecz obszarów wielofunkcyjnych. Z uwagi na fakt coraz częstszych inwestycji wielkoskalowych mogących zacierać obraz obszaru wielofunkcyjnego konieczne jest postrzeganie funkcji z perspektywy miasta, jak też w kontekście obszaru metropolitalnego. Ze względu na powiązania społeczno-gospodarcze należy jednak pamiętać o konieczności dostosowania skali obszaru i wielkości inwestycji monofunkcyjnej do wielkości obszaru metropolitalnego, gdyż oprócz szansy rozwojowej, jaką jest możliwość stworzenia sieci firm kooperujących wokół takiej strefy, stanowi też ona zagrożenia na wypadek likwidacji działalności. Podobna sytuacja występuje, gdy w obszarze teoretycznie wielofunkcyjnym wiodącą rolę odgrywa jeden profil produkcji. Przeciwdziałać tego typu zagrożeniu może rozproszenie aktywności zbliżonych profilem na większym terenie i sieciowa struktura kooperacji. Wielofunkcyjność stanowi też szansę na odbudowę funkcji śródmiejskich i obszarów centralnych. Kreowanie zróżnicowanej struktury funkcjonalnej umożliwia przeciwdziałanie wyludnianiu centrów i zwiększa ich atrakcyjność, ale również odporność na zjawiska kryzysowe.

Podsumowanie

Można stwierdzić, że nowa gospodarka rozwija się poprzez kształtowanie relacji między podmiotami reprezentującymi różne sektory i różne cele. Innowacyjność i kreatywność może się wyzwalać z pełną siłą, gdy spotykają się doświadczenia, dorobek, plany i idee podmiotów działających w sferze biznesu, edukacji, nauki i kultury, a także samorządu. Powstające między tymi podmiotami relacje współpracy – kontekstowe lub stałe – umożliwiają komplementarne uzupełnianie potencjałów i realizowanie przedsięwzięć nieosiągalnych dla podmiotów działających w sposób indywidualny. W związku z tym w kontekście transferu innowacji i zaszczepiania kreatywności w działalnościach tworzących nową gospodarkę, istotne jest myślenie o zawiązywaniu trwałych sieci kooperacji umożliwiających nie tylko przepływ pomysłów, ale także wzajemne inspirowanie się firm, samorządów, szkół, uczelni, środowisk artystycznych, organizacji pozarządowych, czy wreszcie mieszkańców w podejmowaniu aktywności zorientowanych na tworzenie, a w perspektywie komercjalizację wartości intelektualnych. Miasto społecznych powiązań sieciowych to przestrzeń dzielenia się ideami, obszar sprawnego działania mechanizmów umożliwiających budowanie rozwoju indywidualnego, jak i rozwoju całej wspólnoty na podstawie partnersko tworzonych i wykorzystywanych niekonwencjonalnych rozwiązań; to miejsce, w którym innowacyjne i kreatywne podmioty z otoczenia mogą znaleźć miejsce dla realizacji własnych pomysłów w partnerstwie z podmiotami lokalnymi.

Literatura

- Castells M.: Społeczeństwo sieci. Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2007.
- Kochanowski M., Ossowicz T.: Miasto-przestrzeń kontaktów i porozumienia. Ku nowej doktrynie urbanistycznej. „Urbanista”, Biblioteka Urbanisty, Tom 14 Nowa urbanistyka nowa jakość życia – Materiały III Kongresu Urbanistyki Polskiej, Warszawa 2009.
- Kreatywne przemysły, kreatywne aglomeracje. Red. A. Klasik. Biuletyn KPZK PAN, Warszawa 2011.
- Kreatywne miasto – kreatywna aglomeracja. Red. A. Klasik. Wydawnictwo UE, Katowice 2009.
- Kreatywne miasta i aglomeracje. Studia przypadków. Red. A. Klasik. Wydawnictwo UE, Katowice 2009.
- Mechanizmy i uwarunkowania budowania konkurencyjności miast. Red. J. Słodczyk, E. Szfranek. Uniwersytet Opolski, Opole 2008.

- Przedsiębiorcze i konkurencyjne regiony w perspektywie spójności przestrzeni europejskiej. Red. A. Klasik. Wydawnictwo AE, Katowice 2006.
- Zipser T.: Aktualna doktryna urbanistyczne wśród ślepych uliczek. „Urbanista”, Biblioteka Urbanisty, Tom 9 Urbanistyka w działaniu. Teoria i praktyka – Materiały II Kongresu Urbanistyki Polskiej, Warszawa 2006.
- Zuziak Z.K.: Strefa podmiejska w architekturze miasta. W stronę nowej architektoniki regionu miejskiego. „Urbanista”, Biblioteka Urbanisty, Tom 7 Problemy suburbanizacji, Warszawa 2005.

CITY OF SOCIAL NETWORKS AS A SPACE FOR NEW ECONOMY

Summary

Modern economy is increasingly dependent on partnership relations that are becoming a tool for gaining competitive advantage, both between territorial units as well as economic entities and other organizations. Particular aspect of development of new economy based on innovations and creativity are cooperation networks and their emergence. Such economy is based on transfers of potentials: both within business sector as well as between various sectors that possess complementary competencies. Globally competitive economy can be developed only provided that local resources and conditions created by the environment are fully utilized. It means that not only economic entities have to perform within cooperation networks, but local administration, public institutions, science and education, culture and non-government organizations also matter within them. Big cities therefore are predestined for development of new economies, because they concentrate entities from various sectors.

Currently a lot of attention is given to building functional areas of cities. They are territorial structures that enable synergic development of territorial units, which are functionally-close to the core city. Relations that are built between core and its outer areas foster growth of potentials, which are necessary for economic growth and together reinforce a development of smaller cities. Therefore other dimension of networking is defined, in which core city's networks are broadened by outer area's entities. Thinking in category of urban functional areas is therefore associated both with the desire to strengthen the mechanisms of diffusion, as well as to create a stronger economic structures based on partnership relations.